

APROBAT
În ședința Biroului permanent al
Camerei Deputaților
din data de 25.03.2013

Parlamentul României Camera Deputaților

COMISIA JURIDICĂ, DE DISCIPLINĂ ȘI IMUNITĂȚI

București, 13 martie 2013

Nr. 31/72/2012/2013

BIROULUI PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

PROIECT DE OPINIE

**asupra propunerii de directivă a Parlamentului European și a
Consiliului de modificare a Directivei 2005/36/CE privind
recunoașterea calificărilor profesionale și a Regulamentului privind
cooperarea administrativă prin intermediul sistemului de informare a
pieței interne - COM (2011) 883**

Comisia juridică, de disciplină și imunități a fost sesizată, în temeiul Hotărârii Camerei Deputaților nr.11/2011, cu *propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și a Regulamentului privind cooperarea administrativă prin intermediul sistemului de informare a pieței interne - COM (2011) 883.*

Comisia juridică, de disciplină și imunități a fost sesizată inițial cu acest document în vederea verificării respectării principiului subsidiarității.

În data de 28 februarie 2012, Comisia juridică, de disciplină și imunități a înaintat Comisiei de Afaceri Europene un proces-verbal asupra proiectului

legislativ menționat mai sus care nu a mai fost analizat de către membrii Comisiei de Afaceri Europene.

Având în vedere importanța acestui proiect de act legislativ al Uniunii Europene, Biroul permanent al Camerei Deputaților, întrunit în ședința din 5 martie 2013, a retransmis Comisiei juridice, de disciplină și imunități *propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și a Regulamentului privind cooperarea administrativă prin intermediul sistemului de informare a pieței interne - **COM (2011) 883***, pentru examinarea fondului.

Membrii comisiei au examinat și dezbătut documentul mai sus menționat în ședința comisiei din data de 13 martie 2013.

În cadrul discuțiilor s-a precizat că propunerea de directivă este un document legislativ, iar temeiul juridic al acesteia îl constituie art.46, art.53 alin.(1), art.62 și art.114 din TFUE, reglementări care prevăd utilizarea unei directive pentru recunoașterea reciprocă a calificărilor, directiva fiind cea mai potrivită soluție, întrucât oferă statelor membre flexibilitatea necesară pentru a pune în aplicare normele stabilite, luând în considerare particularitățile lor administrative și juridice naționale.

Obiectivele inițiativei sunt facilitarea mobilității profesioniștilor și a comerțului cu servicii în interiorul Uniunii Europene, abordarea problemei ocupării locurilor de muncă de înaltă calificare, precum și asigurarea unei game mai largi de posibilități pentru persoanele aflate în căutarea unui loc de muncă.

Obiectivul directivei nu ar putea fi realizat într-o măsură suficientă prin acțiunea statelor membre, care ar duce în mod inevitabil la cerințe și regimuri procedurale divergente, sporind complexitatea reglementării și ar produce obstacole nejustificate în calea mobilității profesioniștilor. Modificările la actualul regim juridic implică modificarea unei directive existente, care nu poate fi realizată decât prin legislația Uniunii Europene și, prin urmare, propunerea respectă principiul subsidiarității.

Principiul proporționalității statuează ca fiecare intervenție să se refere la un anumit obiectiv și să nu depășească ceea ce este necesară pentru îndeplinirea sa. Modificările propuse se limitează la ceea ce este necesar pentru

a asigura o mai bună funcționare a normelor privind recunoașterea calificărilor profesionale și, prin urmare, se respectă acest principiu.

În urma dezbaterilor, membrii Comisiei juridice, de disciplină și imunități au hotărât, cu unanimitate de voturi, că inițiativa legislativă europeană respectă principiul subsidiarității, însă cu privire la aplicarea reglementărilor directivei și asupra profesiei de notar, se fac următoarele precizări:

I. Context

Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 stabilește un sistem de recunoaștere reciprocă a calificărilor profesionale, prin care, unei persoane care a dobândit o anumită calificare care îi permite accesul la o profesie determinată într-un stat membru UE trebuie să aibă posibilitatea de a accede la aceeași profesie în alt stat membru.

II. Argumente din dreptul comunitar și jurisprudență CJUE

1. Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

Parlamentul European a adoptat **Rezoluția din 23 martie 2006 asupra profesiilor juridice și interesului general privind funcționarea sistemelor juridice**, prin care s-a statuat că derogarea prevăzută de ex-articolul 45 TCE (actualul art.51 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) trebuie aplicată integral profesiei notariale. **Art.51 TFUE** prevede: **"Sunt exceptate de la aplicarea prezentului capitol, în ceea ce privește statul membru interesat, activitățile care sunt asociate în acest stat, chiar și cu titlu ocazional, exercitării autorității publice"**, iar teza a doua a acestui articol prevede că *"Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot excepta anumite activități de la aplicarea dispozițiilor prezentului articol"*.

Notariatul este exclus din domeniul de aplicare al Directivei 2005/36/CE prin **considerentul (41)** din preambul, conform căruia **"directiva nu**

prejudiciază aplicarea art.45 din Tratatul CE, în special în ceea ce-i privește pe notari”.

Vom argumenta în cele ce urmează faptul că activitatea notarială implică, nu doar ocazional, exercitarea autorității publice, neputându-se deroga de la prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

2. Hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene

Această directivă a făcut obiectul unui contencios în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Comisia Europeană s-a sprijinit, în propunerea sa de modificare a directivei, pe conținutul hotărârilor din 24 mai 2011 ale Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru a extinde domeniul de aplicare a directivei la notari. Este vorba în principal de cauzele inițiate de Comisie împotriva *Belgiei (C-47/08)*, *Franței (C-50/08)*, *Germaniei (C-54/08)*, *Austriei (C-53/08)*, *Greciei (C-61/08)* și *Luxemburgului (C-51/08)* care au avut ca obiect încălcarea de către statele membre a obligațiilor ce le incumbă în virtutea art. 43 (3-5) și 45 prin impunerea în prevederile legislației naționale a condiției cetățeniei pentru accesul la funcția de notar.

În hotărârile Curții, capătul de cerere al Comisiei prin care se solicita condamnarea statelor membre pentru netranspunerea Directivei (CE) 89/48 (care a precedat actuala Directivă 2005/36 privind calificările profesionale) a fost respins.

Hotărârile Curții nu pot avea consecința directă a unei obligații formale pentru statele membre incriminate – cu atât mai puțin pentru cele neincriminate – de a transpune în legislația internă prevederile acestei directive în privința notarilor. Pe de altă parte, hotărârea Curții nu poate crea nici în seama instituțiilor europene o obligație indirectă de revizuire a directivei în privința notarilor, aceasta atât datorită faptului că ea se adresează statelor, iar nu instituțiilor europene, cât și din perspectiva următoarei argumentații:

Examinând **considerentul 41 al directivei**, Curtea a considerat că *date fiind circumstanțele particulare care au caracterizat procesul legislativ precum și situația de incertitudine care i-a rezultat... nu pare posibilă constatarea că ar exista... o obligație suficient de clară pentru statele membre de a transpune*

directiva 89/48 în ceea ce privește profesia notarială. Curtea a estimat că legiutorul european a omis să prevadă o excludere expresă a notariatului pentru că, în momentul legiferării, **activitatea notarilor intră în sfera de aplicare a art.45 TCE (actualul art.51 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene).**

Mai mult, Curtea a considerat în aceleași hotărâri faptul că activitatea notarială **corespunde unui obiectiv de interes general imperativ „care permite să se justifice posibile restricții în ceea ce privește articolul 45 CE”**. Faptul că activitatea notarială este una de interes public general – așa cum o definește de altfel și dreptul român – justifică, prin urmare, în conformitate cu *considerentul 87* din hotărârea CJUE în cauza C-50/08 împotriva Franței, anumite excepții de la libertatea de stabilire, obiectivul principal al directivei, reglementat la art. 10-14 al acesteia.

În cauza C-52/08 *Comisia în contradictoriu cu Portugalia*, Curtea respinge, de asemenea, acțiunea Comisiei care în cazul acestui stat privește exclusiv transpunerea directivei privind calificările profesionale. Argumentele sunt aceleași cu cele exprimate în cauzele anterioare privind în principal condiția cetățeniei. În Portugalia, condițiile pentru exercițiul profesiei de notar sunt similare cu cele din România: licență în drept, concurs pentru acces în profesie, stagiatură cu componentă practică și de formare inițială și examen de definitivare, iar în final jurământul prestat în fața autorității publice.

Art.14 alin.(3) al directivei în forma ei actuală prevede ca statul să impună un stagiul sau un examen pentru profesiile care necesită cunoașterea precisă a dreptului național în scopul consilierii și asistenței. Comisia a considerat în acțiunea sa cumulul celor două condiții în Portugalia – stagiul și examen – contrar dreptului comunitar. Curtea a respins acțiunea fără a se apleca în detaliu asupra acestui argument. În actuala propunere a Comisiei de revizuire a directivei privind calificările profesionale, nu este clar dacă această formă de imixtiune în sistemul de selecție națională a notarilor nu va duce la situații de discriminare în raport cu candidații naționali. Aceasta cu atât mai mult cu cât atât partea practică acoperită de stagiul, procedurile propriu-zise, deprinderea controlului de legalitate, cât și cunoașterea legislației însăși, sunt indispensabile exercițiului profesiei notariale.

Mai mult, în hotărârea sa din 19 iunie 2012 în cauza 1 BvR 3017/09 Curtea Constituțională din Germania delimitează în mod clar domeniul de aplicare a hotărârilor CJUE citate, inclusiv în privința autorității publice. Considerentul nr. 46 al acestei hotărâri prevede *„faptul că CJUE a estimat (...) că activitățile notariale nu participă la exercițiul autorității publice în sensul art.51 al TFUE (Hotărârea din 24 mai 2011 – C54/08 Comisia în contradictoriu cu Germania), nu fac inaplicabile dispozițiile în cauză ale dreptului german, în special în ceea ce privește art. 1 al BNotO¹ referitor la funcția de notar și dispozițiile asupra activităților notarului legate de funcționarea vizată la art. 20 a BNotO² [...]”*. Această constatare este confirmată prin clarificarea (dată de CJUE în considerentele 98 și altele ale propriei hotărâri, n.n.) [...] conform căreia hotărârea nu poartă nici asupra statutului și organizării notariatului în ordinea juridică germană, nici asupra condițiilor de acces, altele decât cele aferente condiției cetățeniei, la profesia de notar în acest stat membru.

Respingând calificarea activității notariale ca exercițiu al autorității publice, CJUE nu se pronunță prin urmare asupra acestui exercițiu profesional în funcție de criteriile ordinii juridice a unui stat membru și al compatibilității acestei calificări cu dreptul Uniunii Europene. Dimpotrivă, CJUE consideră în mod expres, că obiectivul funcției publice a notarului, adică garantarea legalității și securității juridice a actelor încheiate între particulari, constituie un motiv imperios de interes general care permite justificarea eventualelor restricții decurgând din specificitatea proprie activității notariale.

3. Actul autentic notarial este Titlu executoriu european

Titlul executoriu european a fost instituit prin Regulamentul (CE) nr.805/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004.

Titlul executoriu european este un certificat care însoțește o hotărâre judecătorească, o tranzacție judiciară sau un act autentic și care permite libera circulație a hotărârii, tranzacției sau actului autentic în cauză în Uniunea Europeană.

¹ Legea notariatului din Germania – notarul este titularul autonom al unei funcții publice, n.n.UNNPR;

² Legea notariatului din Germania – competența de autentificare, n.n. UNNPR.;

Certificatul constituie în sine un "pașaport judiciar european pentru hotărâri judecătorești, tranzacții judiciare și acte autentice".

Definiția actului autentic, așa cum este reglementată în art.4 pct.3 din Regulament, plasează actul autentic notarial acolo unde îi este locul, în sfera de administrare a justiției similar hotărârilor judecătorești.

III. Alte argumente

1. Spre deosebire de alte profesii liberale reglementate și care fac obiectul prevederilor directivei, statutul profesiei de notar este de departe de a fi omogen în statele membre ale Uniunii Europene. În mod similar, atribuțiile notarului, modul de acces și de exercitare a profesiei sau răspunderea notarului sunt diferite de la un stat membru la altul.

Mai mult, în anumite state, profesia notarială nu corespunde cu ceea ce sistemele juridice de drept civil continental înțeleg prin notarul delegatar al autorității publice naționale. Actele juridice emise de notarii din sistemele de *common law* au o forță juridică inferioară celor din România sau din alte state europene de drept continental. Aceste diferențe vor crea mari dificultăți și vor periclita grav siguranța circuitului juridic civil.

2. Obiectivele proiectului de Directivă nu sunt compatibile nici cu principiile fundamentale ale organizării și administrării autonome ale justiției preventive, comune majorității statelor membre. Notariatul este o funcție din sfera administrării justiției și nu una de piață. De aceea, este importantă încadrarea funcției notariale acolo unde îi este locul, în arhitectura juridică și instituțională națională și europeană, ținându-se cont de toate specificitățile ei.

În conformitate cu prevederile Legii nr.36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, republicată, activitatea notarială este considerată că întrunește caracteristicile unui serviciu de interes public. Acest principiu este consacrat, în mod expres, în art.3 din Legea nr.36/1995, text care dispune explicit că "*notarul public este investit să îndeplinească un serviciu de interes public și are statutul unei funcții autonome*". Tot astfel, art.7 din Legea nr.36/1995, republicată, precizează că "*actul îndeplinit de notarul public, purtând sigiliul și semnătura acestuia, este de autoritate publică*".

Așa cum reiese din reglementarea națională, modificată în anul 2012, activitatea notarială urmărește obiective de interes general care vizează în special asigurarea legalității și a securității juridice ale actelor încheiate între particulari, participând în mod activ la funcția preventivă a justiției.

Organizarea justiției ține, în totalitatea sa, de autoritatea publică și se compune, în statele de drept civil, pe de o parte dintr-o jurisdicție contencioasă și, pe de altă parte, de o jurisdicție preventivă, aceasta din urmă fiind reprezentată de către notar. Foarte important de remarcat aici este atribuția importantă a notarilor publici, care implică prerogative de autoritate publică, respectiv procedura succesorală, în cadrul căreia notarul ia decizii asupra calității moștenitorilor, extinderea drepturilor acestora și compunerea masei succesoriale [art.106 alin.(1) din Legea nr.36/1995 1995 a notarilor publici și a activității notariale, republicată]. În cadrul acestei proceduri, notarul are competența de a administra probe și de a lua declarațiile martorilor, care depun jurământ în fața notarului. Certificatul de moștenitor emis de notarul public constituie titlu de proprietate.

Redactarea actelor juridice pentru care legea prevede forma autentică ca o condiție de valabilitate este de competența exclusivă a notarilor publici, astfel cum rezultă din art.79 alin.(1) din Legea nr.36/1995, republicată. Tot astfel, art.80 alin.(1) din aceeași lege prevede că *"notarul public are obligația să deslușească raporturile juridice dintre părți cu privire la actul pe care vor să-l încheie, să verifice dacă scopul pe care îl urmăresc este în conformitate cu legea și să le dea îndrumările necesare supra efectelor lui juridice."*

Astfel, notarii își desfășoară activitatea în scopul apărării intereselor generale ale societății, întocmai magistraților și funcționarilor publici, fiind îndreptățiți să utilizeze sigiliul cu însemnele Statului Român, stat care le-a conferit prerogativele de exercițiu al autorității publice. Delegarea parțială a autorității de stat, fără de care nu se poate vorbi de siguranța circuitului civil, este un element intrinsec al exercițiului profesiei notariale.

Chiar recenta modificare a Legii nr.36/1995 reafirmă misiunea notarului de garant al siguranței juridice și al imparțialității în serviciul cetățenilor, misiune exercitată pe fundamentul public al statutului profesiei.

Nu în ultimul rând, caracterul executoriu al actului autentic a fost definit inclusiv de jurisprudența CJUE ca fiind întocmit cu intervenția autorității publice ori a unei alte autorități împuternicite de stat, și constituie o dovadă a faptului că, atunci când autentifică acte, notarul public exercită în mod direct și specific autoritatea publică.

Pe același principiu a fost definit și în legislația internă actul autentic notarial. Statutul particular, de garant al siguranței juridice, pe care îl deține notarul, corespunde unui sistem strict de control disciplinar, profesional și de acces în profesie efectuat cu implicarea directă a autorităților publice.

Numirea în funcția de notar respectă, în privința competențelor, principiul teritorialității din dreptul internațional public. Un notar român nu este competent să instrumenteze în afara circumscripției sale și cu atât mai puțin în afara granițelor țării. Ministrul român al justiției nu îi poate conferi atribuții care depășesc frontierele naționale, întrucât ar interfera cu suveranitatea altor state.

Profesia notarială poate fi exercitată doar de către notarul public după ce e numit de ministru, în mod suveran, și numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

Notarii publici administrează justiția preventivă prin garantarea respectării legalității în raporturile dintre particulari, prin autentificarea actelor, conferindu-le forță probantă și executorie. Datorită acestui control de legalitate, notarii contribuie la degrevarea instanțelor și garantează legalitatea și siguranța juridică a actelor încheiate între particulari, îndeplinind astfel un obiectiv general imperativ. Nu în ultimul rând, notarul emite titluri executorii și joacă un rol deosebit de important în lupta contra spălării banilor, contra finanțării terorismului. De remarcat, în acest sens, este **Raportul statistic al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor pentru perioada 1 ianuarie – 31 decembrie 2011**, raport care se trimite Comisiei Europene. Raportul ONPCSB precizează foarte clar că numărul rapoartelor transmise de notari are o pondere semnificativă în numărul total de rapoarte.

Spre deosebire de avocat, notarul nu apără interesele unei părți, ci interesul public în raporturile dintre particulari, de o manieră independentă și imparțială.

3. Principiul teritorialității funcției notariale. Notarii publici din România sunt investiți să efectueze un serviciu de interes public, să emită acte autentice, calificate de lege ca fiind acte de autoritate publică, iar autoritatea publică a statului român nu se poate întinde decât în limitele teritoriului național.

Notarii publici utilizează sigiliul lor cu însemnele statului român pentru toate actele pe care le îndeplinesc, atât pentru cele autentice, cât și pentru acte cu legalizare de semnătură. Acestea sunt competențe importante pentru activitatea notarială, care, conform legii, este îndeplinită doar în cadrul unui Birou al Notarului Public. Chiar și în plan intern, legea acordă doar o posibilitate limitată de îndeplinire a activității în afara biroului notarului public: în circumscripția teritorială a judecătoriei în care notarul deține competență.

Legea notarilor publici și a activității notariale a fost modificată prin extinderea condiției cetățeniei pentru accesul la funcția de notar la spațiul UE și SEE. Orice cetățean UE va putea deveni așadar notar în România, dar în mod necesar **cu respectarea aceluiași condiții și proceduri pe care trebuie să le îndeplinească și un cetățean român.** Acest lucru este de importanță primordială mai ales pentru că notarul aplică în proporție covârșitoare dreptul național, iar misiunea lui în societate, cea de control de legalitate a raporturilor juridice între particulari, este îndeplinită în raport cu prevederile dreptului intern.

Hotărârile CJUE de la 24 mai 2011 obligă statele membre să permită accesul la profesia notarială a resortisanților din alte state membre ale Uniunii Europene, însă numai cu respectarea condițiilor și procedurilor prevăzute de legislația națională. Exigențele de calificare profesională sunt elemente care țin de organizarea justiției, apanajul exclusiv al statului membru așa cum arată Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârile sale din 24 mai 2011.

4. Serviciile notariale nu sunt o activitate tipică de piață. Spre deosebire de alte activități care sunt acoperite de propunerea de directivă, serviciile notariale nu constituie o activitate tipică de piață deoarece sunt servicii în care destinatarul nu poate evalua calitatea în momentul prestării serviciului, ci mai

târziu (de pildă, prin evitarea unor litigii viitoare și implicit a costurilor asociate acestora, prin stăpânirea netulburată a unei proprietăți de-a lungul vieții și transmiterea unui drept de proprietate intact urmașilor, etc.). Mai mult, o evaluare din partea participanților la piață nu permite în nici un caz atingerea scopului nici unei analize, pentru că notariatul urmărește obiective de interes general (degrevarea instanțelor, interesul public, protecția consumatorilor, etc.). pe care clienții lor nu le au în minte în momentul apelării la notar.

Notarii protejează și interesele terților (creditori actuali sau viitori, de pildă). Evaluarea activității doar de către destinatarii serviciului nu permite luarea în calcul a globalității funcției notariale.

În acest context, consecințele unui act autentic incorect (terții au încredere în exactitatea și relevanța actelor notariale și al conținutului lor, ceea ce le conferă o prezumție de validitate, de exactitate) nu afectează doar destinatarul serviciului, dar și tribunalele, registrele publice, trezoreria și alte autorități publice.

Concluzii

Notarul este o funcție din sfera sistemului de justiție al statelor membre, iar nu o funcție de piață. O arată, în mod explicit, atât legislația națională, așa cum s-a precizat mai sus, precum și reglementarea la nivel european a circulației **actelor notariale în aceleași acte normative care privesc recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și a tranzacțiilor judiciare**. Cu titlu de exemplu, pot fi menționate:

- **Regulamentul Consiliului nr.44/2001** din 22 decembrie 2000 („**Regulamentul Bruxelles I**”), referitor la competența judiciară, recunoașterea și executarea deciziilor în materie civilă și comercială,
- **Regulamentul Consiliului nr.2201/2003** din 27 noiembrie 2003 („**Regulamentul Bruxelles II bis**”), referitor la competența judiciară, recunoașterea și executarea deciziilor în materie matrimonială și în materia responsabilității parentale,

- **Regulamentul Consiliului și al Parlamentului European nr.805/2004** din 21 aprilie 2004 privind crearea unui **titlu executoriu european** pentru creanțele necontestate,
- **Regulamentul nr.4/2009** al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de **obligații de întreținere**,
- **Regulamentul nr.650/2012** din 4 iulie 2012, privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor.

Legislația națională și europeană arată clar că nu este necesară și nici posibilă o „circulație a notarului” în Uniunea Europeană cu mecanismele/vehiculele pieței interne sau serviciilor, devreme ce există un sistem al circulației „produsului” notarului bazat instrumente din sfera justiției civile, a încrederii reciproce între statele membre, care fac ca actul emis de un notar într-un anumit stat să fie eficace pe deplin în alt stat membru.

Acest lucru presupune ca cetățeanul care beneficiază de libertățile de circulație să beneficieze de un nivel maxim de siguranță juridică, întrucât sunt respectate: a) dreptul internațional public și privat; b) dreptul material și procedural aplicabil, cunoscut, interpretat și pus în practică de notarul public instrumentator, care acționează legitim, în virtutea competențelor materiale și teritoriale cu care e investit de autoritatea publică națională, în condițiile prevăzute de legea care îi reglementează statutul și prevede mecanismele de control și răspundere cărora li se supune în mod obligatoriu.

Tot pentru garantarea siguranței juridice a cetățeanului european care beneficiază de dreptul la libera circulație, Consiliul Notariatelor din Uniunea Europeană, între care și Notariatul Român, au dezvoltat împreună diverse mecanisme practice care permit colaborarea transfrontalieră a notarilor. Astfel, au fost create Rețeaua Notarială Europeană destinată să sprijine notarii dintr-un stat membru cu suport informativ legislativ punctual pentru cazurile cu elemente de extraneitate cu care se confruntă și diferite portaluri cu informații legislative tematice în domeniul de activitate notarială.

În cadrul întrevederii la nivel politic între delegația României și cea a Comisiei Europene din 30 ianuarie 2012, partea română a prezentat o propunere cuprinzând următoarele elemente:

- modificarea art.33a, în sensul înlocuirii cerinței de experiență profesională de 5 ani consecutivi în decursul ultimilor 7 ani cu 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani. *(n.n. Acest element se regăsește și în textul aflat în prezent în discuție la nivelul Consiliului, Comisia fiind cea care a sugerat această modificare);*
- includerea în art.33a, alături de titlul „certificat de competențe profesionale”, a titlurilor de calificare de asistent medical generalist atestând o formare la nivel de învățământ superior (diplomele de absolvire a colegiilor universitare de scurtă durată și diplomele de licență, obținute în urma formării universitare de lungă durată);
- clauză de revizuire bazată pe introducerea de către România a unui program de aliniere a formării pentru absolvenții de școli postliceale și pentru asistenții medicali generaliști formați prin liceu sanitar urmat de un an de pregătire într-o școală postliceală.

Oficialii români au pledat în favoarea caracterului realist al acestei propuneri, invocând argumente legate de calitatea formării în învățământul superior și de impactul redus al propunerii de completare a art.33a (în concret, numărul asistenților medicali generaliști formați prin colegii și facultăți de specialitate se ridică la 972 de persoane). Reprezentanții României au indicat, în context, că 7540 de persoane dețin titlul de calificare „certificat de competențe profesionale”, beneficiind așadar de prevederile art.33a și, respectiv, 54493 de asistenți medicali generaliști sunt absolvenți de școli postliceale sau au urmat cursurile unui liceu sanitar și un an suplimentar de pregătire într-o școală postliceală, care ar urma să beneficieze de programele-pasarelă de formare.

Ca principiu, linia de abordare este următoarea:

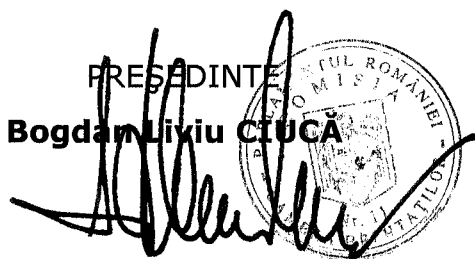
- introducerea în textul art.33a a celor trei categorii de titluri de calificare și modificarea cerinței de experiență profesională de la 5 ani în ultimii 7 ani, la 3 ani în ultimii 5 ani;

- introducerea în preambulul directivei, iar nu în partea dispozitivă, a unei prevederi (*considerentul 27a*) referitoare la aplicarea de către România a unui program de formare care să permită posesorilor celor trei categorii de titluri acoperite de art.33a, precum și asistenților medicali generalişti cu o formare de nivel postliceal, să își alinieze formarea la cerințele directivei; considerentul ar urma să menționeze și cooperarea Comisiei și a statelor membre cu România în stabilirea și aplicarea programului de formare; Comisia acceptă o referire generică în text la formare de nivel postliceal, fără enumerarea explicită a titlurilor relevante;
- introducerea propunerii de completare a art.60 cu un alin.(3), care să prevadă prezentarea de către Comisie a unui raport ca urmare a evoluțiilor în materia formării asistenților medicali generalişti, puse în aplicare de România după intrarea în vigoare a directivei.

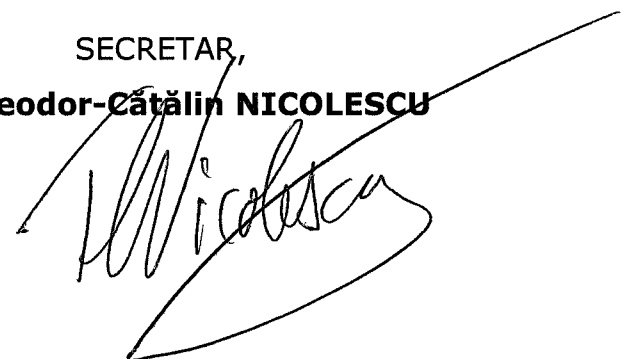
Cu privire la acest din urmă punct, România trebuie să analizeze dacă este oportun, ca strategie de negociere, să propună introducerea unei clauze de revizuire (în concret, a unui text mai ferm pentru art.60 alin.(3), care să cuprindă o referire explicită la revizuirea dispozițiilor directivei). Mai precis, Comisia crede că există riscul ca statele membre să se concentreze asupra clauzei de revizuire, solicitând menținerea art.33a în forma actuală și introducerea în clauza de revizuire a tuturor aspectelor pe care România dorește să le acopere în art. 33a.

Urmare a celor prezentate în cadrul discuțiilor, membrii comisiei au hotărât, cu unanimitate de voturi, întocmirea unui proiect de opinie favorabil, care va fi transmis Comisiei pentru afaceri europene și, spre informare, Biroului Permanent al Camerei Deputaților și Direcției de drept comunitar.

PREȘEDINTE
Bogdan Liviu CIUCA

SECRETAR,
Theodor-Cătălin NICOLESCU

Consilier parlamentar, Paul Șerban

